

[Skrunsager Skau]

klaget sig over at EF ikke har levet op til endnu, og som også er målsætningen i Romtrakten, et samarbejde, som allerede har vist sin styrke og selvstændighed i international politik, i FN og i GATT.

Jeg føler virkelig, det er farligt, at EF-tilhængere tvivler på pakkens intentioner. Der er nogle, der tvivler på, at det, der står skrevet med ord i pakken, nu også kan være rigtigt, og det endda på meget få og meget begrænsede dele af den samlede pakke, f.eks. den debat, vi lige har været igennem om Parlamentets indflydelse ved anden behandling på de meget begrænsede områder, vi her taler om. Dermed udsætter disse EF-tilhængere sig for et senere bagholdsangreb fra de egentlige EF-modstandere, hvor tvivlerne ser ud til at ville deponere deres stemmer. Det er noget, som vælgerne i højeste grad må tænke på en ekstra gang, hvis folkeafstemningen bliver en realitet.

Det er en virkelig glidebane ud i noget, som vi ikke ved hvad er. Det kan medføre usikkerhed, og det er ikke en usikkerhed, som skyldes regeringen, men en usikkerhed, som skyldes det manglende flertal bag pakken. Vi kan se, at erhvervslivet og udlandet reagerer over for denne usikkerhed, som jo allerede har medført en stigende rente – nu kan vi se, hvordan det går på børsen – en faldende kroneværdi og udskydelse af forskellige investeringer f.eks. i Nordjylland og på Tulipslagteriet i Vejle. Det vil selvfølgelig på længere sigt og også på kort sigt medføre virkninger for beskæftigelsen, og det vil igen medføre sociale vanskeligheder især for de svageste i vort samfund. Det er ikke gætteværk – nej, vi ser allerede skriften på væggen, efter at jasigerne til EF hos socialdemokratiet og RV tvivler på pakkens positive indhold, og efter at de har meldt fra, sandsynligvis af helt andre årsager end de saglige.

Hvordan kan det være, at liberale socialister og socialdemokratiske partier i alle de andre EF-lande siger ja til pakken? Er det ikke, fordi pakken vil give fordele og forbedringer for samarbejdet ved, at de skranker, der deler Europa, nedbrydes? Hvorfor har de elleve landes regeringer givet tilslutning til forliget? Fordi det samlet medfører forbedringer for alle lande, og det vil også medføre forbedringer for Danmark og for hele den danske befolkning. Vi er og bliver ikke un-

derkuet af de andre EF-lande, og det vil vi heller ikke blive, hvis dette forlig vedtages.

Jeg vil opfordre alle tvivlere på EF-pakken og jasigerne til EF til at være opmærksom på, at modstanderne lokker nejsigerne til pakken i baghold. EF-modstanderne lurer bag deres rygge, og de vil hugge til den dag, de mener at disse i øvrigt tilhængere af EF bliver viklet ind i selvmodsigelser og indre stridigheder i et godt og solidt spindelvæv. Og så sidder Danmark i suppedasen.

**Thoft (SF):**

Når man har lyttet til debatten her i dag, må man ærlig talt blive skrupforvirret, for den ene part siger, at dette er et klart skred henimod en union, mens den anden part siger, der overhovedet ikke er tale om suverænitetsafgivelse, at det ikke har en snus med en union at gøre. Og hr. Erhard Jakobsen holder vist i øvrigt for tiden på begge heste.

Men lytter man godt efter, kan man se, at forskellen er, at de borgerlige taler om det formelle, mens venstresiden af salen lægger mere vægt på det reelle og det realistiske ud fra devisen, at når musen går til køjs med elefanten, bliver det altså på elefantens betingelser, også selv om musen under hele forløbet har ret til at sige nej på et hvilket som helst tidspunkt.

Jeg vil gerne nævne som eksempel et lille hjørne af forskellen mellem det reelle og det formelle. Det kan vi se i f.eks. spørgsmålet om afgifter, om momsprocent og om de punktafgifter, der er på radioapparater og videomaskiner osv. Danmark har de højeste afgifter i hele EF-området på vin, spiritus og tobak, på fjernsynsapparater og på biler, og vi har den højeste moms i hele EF-området. Men alle disse ting skal jo ikke harmoniseres, det skal ikke ændres som følge af traktatændringen, siger udenrigsministeren i et svar til os i markedsudvalget. Nej, det er rigtigt, hvis man ser strengt på det formelle.

Men det reelle er, at Danmark forpligter sig til at virkeliggøre det indre marked med fri bevægelighed for varer, for personer, for tjenesteydelser og kapital, og det skal ske inden udgangen af 1992. Herunder forpligter vi os også til at ophæve den nationale grænsekontrol helt. Men det betyder ikke spor, siger regeringen, for vi kan jo bare nedlægge veto. Men ligesom man ikke kan holde mund